

Draken

som var arg

Draken var arg. Arg på alla. Hela tiden.

Han hade inte alltid varit så arg. Men en gång för länge sen hade han varit på besök inne i Skogen för att prata med djuren där. Han hade träffat Björnen och Rävnen och till och med den vackra Svanen. Det hade varit roligt och spännande och han hade hoppats att de skulle bli vänner så att de kunde leka med varandra hela dagarna.

Men sedan hade allt blivit fel.

De hade jagat varandra och haft jätteskoj. När det blev Drakens tur att jaga, hade han sprungit och flugit och gjort allt han kunde för att fånga den snabba Örnen, den luriga Rävnen och den smidiga Svanen. Så tänkte

han låtsasskrämma dem genom att pusta lite rök genom nosen. Men leken var så spännande och Draken var så uppspelt att han utan att tänka sig för hade pustat ut en stor eldsflamma. Elden brände Svanens fjädrar så att hon skrek högt av smärta. Rävnen blev jättearg och Björnen röt åt honom att Draken lika gärna kunde gå hem, för det var ändå ingen som ville leka med honom.

Draken hade stampat hela vägen hem och den långa draksvansen hade piskat mot marken. Han puffade både rök och eld om vartannat och var så arg att han nästan ville gråta. Rävnen och Björnen och Svanen var de elakaste djuren i hela Skogen!

Nästa dag hade han varit lite mindre arg, så då hade han gått tillbaka för att säga förlåt. Men då hade alla djur han träffade blivit jätterädda och sprungit och gömt sig.

–Det är den elaka Draken! ropade de. Göm er. Han sprutar livsfarlig eld så att man brinner upp!

Då hade Draken gått hem igen, ännu argare än dagen innan. Sedan dess hade han hållit sig för sig själv. Om någon kom i närheten, brydde han sig inte ens om att försöka vara snäll. Det var ändå ingen som ville leka med honom – alla blev ju rädda så fort de såg honom.

Istället pustade han eld på alla som kom i vägen för honom. Då hann de i alla fall inte säga något elakt innan de sprang sin väg.

För varje dag som gick blev han bara argare och argare. Hans drakfjäll, som hade varit mjuka och glänsande den där dagen när han lekte med Björnen och Rävén och Svanen, hade nu blivit hårda och mörka. Fjällen var så hårda att ingenting kunde tränga igenom dem. Det kändes skönt på något sätt. Nu kunde ingen göra honom illa.

Draken brukade säga till sig själv att han inte brydde sig om de andra. De struntade ju ändå i honom. Men sent på kvällen, strax innan han skulle somna, kunde han ändå inte låta bli att tänka på hur mycket roligare allt hade varit innan han blev ensam.

Så en dag gick ryktet genom Skogen.

–Enhörningen är på väg!

Alla djuren skyndade sig genast ut till den stora gläntan i Skogen. Det var där de brukade samlas när något stort hade hänt. Alla kände på sig att det var dit Enhörningen skulle komma. Och då gällde det att vara där. Ingen ville missa något som Enhörningen sa eller gjorde.

Så plötsligt stod han där, skimrande vit med det ståtliga hornet i pannan. Han böjde huvudet ett par gånger som för att hälsa på djuren. Björnen och Örnén tog några steg framåt i hopp om att han skulle prata med dem först, men det var precis som att Enhörningen redan hade bestämt sig för vem han ville hälsa på. Han gick förbi både Björnen och Örnén och den stora Älgen. Han stannade inte förrän han hade kommit fram till det stora klippblocket som låg lite vid utkanten av gläntan där djuren hade samlats.

Djuren tittade undrade på Enhörningen. Vad gjorde han vid klippblocket?

–Kom fram, Draken, sa Enhörningen med sin djupa röst. Jag vill prata med dig.

Draken kom fram bakom klippblocket, lika förvånad som de andra djuren. Hur kunde Enhörningen veta att han hade gömt sig där för att slippa möta de andra djuren? Och varför ville Enhörningen prata med just honom?

Enhörningen stod tätt intill Draken och viskade länge in i hans öra. Draken stod tyst och lyssnade. Ingen fick någonsin veta vad Enhörningen hade sagt till Draken. Men när han var klar, vände han sig om och galoppe-

rade iväg in bland träden, lika snabbt som han hade kommit.

Kvar stod Draken.

Alla djuren stirrade på honom, och det var alldeles knäpptyst. Draken kände hur han blev röd om kinderna. Han viftade lite nervöst med svansen och tog små, försiktiga steg åt sidan för att kunna smita iväg.

Men så fick han se någonting i ögonvrån som gjorde att han stannade till.

Det var Rävnen och Björnen och Svanen som hade lyckats smyga sig fram utan att han märkte något.

– Hej, sa Draken osäkert.

Sedan tystnade han. Men strax därefter kom alla ord på en gång.

– Svanen, förlåt att jag sprutade eld på dig. Det var inte meningen. Jag tyckte det var roligt att leka med dig och Björnen och Rävnen. Jag ville inte vara elak. Förlåt.

Svanen och Rävnen och Björnen tittade ner i marken. Till slut tittade Björnen upp och harklade sig.

– Öhh ... öhhh ... Förlåt oss också. Det var inte meningen att skrika åt dig och köra iväg dig. Vi tyckte också att det var roligt att leka med dig. Kan vi vara kompisar igen?

Draken log. Det var första gången på länge, länge som han hade känt sig så glad.

Resten av dagen lekte Draken och Rävnen och Björnen och Svanen tillsammans.

När Draken kurade ihop sig i sin grotta på kvällen kände han att något var annorlunda. Han vände och vred på sig, och då kom han på vad det var.

Fjällen!

De var inte hårda och mörka längre. De hade blivit mjuka och glänsande igen. Det kändes skönt på något sätt, tänkte Draken och somnade.

Fundering

Draken var arg på alla de andra djuren. Det gjorde att hans fjäll blev alldeles hårda. Likadant kan det vara med oss människor. När jag är arg, är det som att jag sätter upp ett hårt skal runt mig. Men det är inget bra skydd. Ilskan gör mig ensam.

Istället behöver jag ta itu med mina arga och ledsna tankar. Ett sätt är att berätta för Gud hur jag känner mig. Han kan hjälpa mig att våga prata med dem som jag har sårat, eller som har sårat mig. Det vill Gud eftersom Han älskar mig så mycket. Och dig!

PS: Vad tror du att Enhörningen sa till Draken?

Bön

Gud, ibland blir jag så arg
att jag helst av allt skulle vilja spruta eld.
Då gör det ont inne i mig.
Gud, du har skapat hela mig.
Ta bort allt det arga, så att jag kan vara glad istället.
Gud, tack för att du tar hand om mig,
både när jag är arg och när jag är glad.

Amen